

ἀπέθανε, καὶ τὸ σῶμα του ἐφέρθη εἰς τὴν πα-
τρίδα του· τὸν διεδέχθη δὲ ὁ υἱὸς του Ἀρχί-
δαμος.

Φυσικὴ Ἱστορία.

Φυτά.

Τὸ Φυτόν εἶναι σῶμα ὀργανισμένον, ἀρσενικὸν
καὶ θηλυκόν, τὸ ἴποϊον ἔχει ζωὴν, τὴν φυτικὴν· διότι
τρέφεται, αὐξάνεται, καὶ γεννᾷ ὁμοίον του· σύρει
τὴν τροφὴν ἀπὸ τὸν χυμὸν τῆς γῆς· ἔχει ἐσωτερι-
κὰς κινήσεις· διότι οἱ χυμοὶ κυκλοφοροῦσιν εἰς αὐτό.

Τὴν ἡμέραν ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ἀναιβάζει
τὸν χυλὸν εἰς τὰ φύλλα· καὶ ὅταν ἀρχίσῃ ἡ νύξ,
ὁ χυλὸς καταβαίνει, διὰ τὴν θρέψην τὰς ρίζας·
καὶ εἰς τὴν ἐπάνω ἐπιφάνειαν ἡ γυαλιστερὴ ἀλοιφή
ἐμποδίζει τὴν πολλὴν ἐξάτμισιν τῆς ἀδήλου δια-
πνοῆς. Ἡ ἀπὸ τὴν γῆν ἀναβαίνουσα δρόσος τὴν
νύκτα, πυκνώνεται εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν, ἡ
ὁποία διὰ τοῦτο εἶναι ἀνώμαλος καὶ μαλλιαρὴ.
Οἱ σωλῆνες ροφῶσι τὴν δρόσον, καὶ τὴν φέρουσιν
εἰς τοὺς κλάδους, καὶ ἐκεῖθεν μεταβαίνει εἰς τὸν
κορμόν. Τὰ φύλλα στρέφονται πάντοτε πρὸς τὸ
φῶς· καὶ ἂν τὸ Φυτόν εὕρισκεται εἰς ὑπόγειον, τὰ
φύλλα στρέφονται τὴν ἡμέραν πρὸς τὰ παρα-
θύρια.

Ὅταν τὸ ἄνθος ἔχη εἰς τὴν μέσην ἓνα στύ-
λον, ὁ ὁποῖος λέγεται Στήμα, εἶναι ἀρσενικὸν τὸ
Φυτόν· εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ στύλου εὕρισκεται σφαιρι-
διον, καὶ λέγεται ἀνθήρ. Εἰς αὐτὸ περιέχεται λε-

πιτοτάτη κόνις, καὶ εἶναι τὸ καρπογόνον σπέρμα, τὸ ὁποῖον κάμνει ἔγκυον τὸ θηλυκόν.

Πολλὰ ἀνθὴ ἀνοίγονται τὴν νύκτα, καὶ τὸ πρῶν μαραίνονται, καὶ πίπτουσιν· ἄλλα ἀνοίγονται τὸ πρῶν, καὶ τὸ ἑσπέρας πίπτουσιν. Ὅταν ὁ καιρὸς ἐτοιμάζεται διὰ βροχὴν, ἢ ἐποία εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὰ φυτὰ, τὰ φύλλα μερικῶν, καθὼς τῶν ὀσπρίων, ἀπλόνονται εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον τοῦ μίσχου (Κοτσανίου), ἀλλ' ὅταν καίῃ ὁ ἥλιος, σηκόνονται ὀρθά.

Πολλῶν φυτῶν τὰ φύλλα τὸ βράδυ κλείονται, καὶ τὸ πρῶν ἀνοίγονται. Πολλὰ φύλλα, ὅταν σιμόνη ἢ νύξ, ἢ ἀνθρώπου δάκτυλος, λυγίζονται καὶ ὡς νὰ ἀποκοιμῶνται. Μερικῶν δένδρων οἱ καρποὶ, ὡς νὰ ἔχωσιν ἰδιαιτέραν κίνησιν, μαζεύονται σφικτά, καὶ τοξεύουσι μακρὰν τοὺς σπέρους· ἄλλοι μαζεύονται, καὶ πάλιν ἀπλόνονται εἰς τὸν καλόν, ἢ κακόν καιρόν.

Τὰ μέρη τοῦ λεγομένου Αἰσθητικοῦ χόρτου, ὅταν τὰ ἐγγίσῃ ἐξωτερικόν σῶμα, εἰς ξηρὸν καιρὸν, μαζεύονται, πολλὰ ὀγλήγωρα, καὶ πάραυτα μαραίνονται, ἀφοῦ ὅμως μείνωσιν ἐλεύθερα, πάλιν ἀνανεόνονται, καὶ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου μαραίνονται τόσον, ὥστε φαίνονται νεκρά· ἄλλο εἶδος τοιοῦτου χόρτου εὐρίσκεται εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, τοῦ ὁποίου, ἀν' πιάσης τὸ φύλλον, τάχα διὰ νὰ τὸ παρατηρήσης, πάραυτα κλείεται τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ δὲν σ' ἀφίνει νὰ τὸ παρατηρήσης, ὡς νὰ ἐντρέπεται· τὸ αὐτὸ ἀρχίζει νὰ κάμνει καὶ πρὸς τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, ὡς νὰ ἐτοιμάζεται διὰ ὕπνον.

Ἄλλο εἶδος θάμνου· εἰς τὸ Παναμαῖ ἔχει ἀκανθωτὰ φύλλα, τὰ ὅποια χαμηλόνονται, ὅταν τινὰς διαβαίῃ ἀπὸ σιμᾶ, καὶ ἀπλόνονται, διὰ τὰ τὸν πιάσωσιν ἀπὸ τὰ φορέματα· διὰ τοῦτο οἱ ἐν-τόπιοι τὸ ὀνομάζουσι Καλὴ ἡμέρα σας. Ἐν τῇ βόρειον Ἀμερικῇ εὐρίσκεται φυτόν, τὸ ὅποιον λέγε-ται Μυιοπιάστης· διότι, εὐθὺς ὡς καθήσῃ μυῖα ἐπάνω εἰς τὸ φύλλον του, πάραυτα κλείεται, καὶ τὴν κλείει μέσα του.

Ὡς μιλήσαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν δι' ἐκεῖνο τὸ φυ-τόν, τὸ ὅποιον ἐβγαίνει ἀπὸ τὸν κάλυκα, καὶ ἀπλό-νει τοὺς κλάδους του, καὶ εἶπαμεν, ὅτι τοῦτο ἐνό-νει τὰ φυτὰ μὲ τὰ ζῶα.

Ἀκολουθία τῆς Θεωρίας τῆς Φύσεως.

Ἐρωτῶσι μερικοὶ, ἑ εἰς τί χρησιμεύουσι τὰ βουνά; Ἐὰν παρατηρήσωμεν μὲ περιέργειαν, βλέ-πομεν, ὅτι παντοῦ ἡ σειρὰ τῶν βουνῶν εἶναι πα-ράλληλος τῶν πλησιεστέρων θαλασσῶν, καὶ ὅτι αἱ σειραὶ αὗται κεῖνται ἐναντίον τῶν κανονικῶν ἀνέμων, οἱ ὅποιοι πνέουσιν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, καὶ φέρουσι τοὺς ἀτμούς της εἰς τὰ βουνά, ἀπὸ τοὺς ὁποίους γίνονται οἱ ποταμοὶ, οἱ ὅποιοι κάμνουν καρποφόρον τὴν γῆν, καὶ στοχασθῆτε, ὅτι ὅσον μακρῆτερα ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἶναι τὰ βουνά, τόσο εἶναι καὶ ὑψηλότερα, διὰ τὰ ἀρπάζωσι τοὺς ἀτμούς. Τὰ βουνά ἔχουν εἰς κάθε ὀλίγον διάστημα πυρα-μοειδεῖς κορυφαίς, αἱ ὅποια συνίστανται ἀπὸ κοκκω-τὸν λίθον, ἢ τὸ πλείοτερον μέρος των εἶναι τοι-οῦτον. Αἱ κορυφαὶ αὗται σύρουσι τοὺς ἀτμούς, καὶ

ἂν ἐνίοτε οἱ ἄνεμοι σπρώχνουσι μακρὰν τοὺς αἰτμούς ἀπὸ τὰ βουνά, οὗτοι στρέφονται ὀπίσω πρὸς τὰ βουνά. Καὶ ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν, ὅτι αἱ κορυφαὶ πολλῶν βουνῶν περιέχουσι πολλὰ μέταλλα καὶ ἠξεύρομεν, ὅτι ὁ σίδηρος καὶ ὁ χαλκὸς σύρουσι τὸν κεραυνόν· ἀλλ' ἐὰν καὶ ὁ κοκκωτὸς λίθος ἔχη τοιοῦτον ἰδίωμα, δὲν ἠξεύρομεν. Ἐὰν δὲν ἐσύροντο τὰ νέφη ἀπὸ τὰ βουνά, ἔπρεπεν, ἀφοῦ ἐπερνοῦσεν ὁ βροχερὸς καιρὸς, νὰ στεγνόνωνται οἱ ποταμοί. Ἀλλ' ἡ Θεία πρόνοια ἐπρόβλεψε καὶ εἰς τοῦτο διότι ἔβαλε λάκκους, ὡς δεξαμενάς, ὀλόγυρα εἰς τὰς κορυφαὶ τῶν βουνῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι βαθύτατοι, καὶ δέχονται τὰς διαλελυμένας χιόνας τῶν πλησίων βουνῶν.

Ἠ΄ θ ι κ ή.

Α. Ἠ΄ τοῦ Εὐαγγελίου ὑπεροχή.

Ὅταν ὁ Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς αἰωνίου τοῦ σοφίας, ἦλθε, διὰ νὰ ἀνακαινίσῃ τὸν κόσμον, ἔκαμε ν' ἀκουσθῇ νέα γλῶσσα, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ πλησιάσῃ ἀνθρωπίνη νόησις. Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι τὸ βιβλίον τῶν ἀμαθῶν, καὶ ὅμως ἐπροξένησεν ἐκπληξιν εἰς ὅλους τοὺς σοφοὺς· οἱ σφοδρότεροι ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανικοῦ νόμου τὸ ἐκήρυξαν ὡς ἀριστούργημα. Ἐγανάτισαν μὲ σέβας ἔμπροσθεν εἰς τὴν ἀπλότητα τῶν λόγων του· ἐσεβάσθησαν τὴν ἠθικὴν του· καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς ἀπέραντον διάστημα

μακρὰν ἀπὸ τὰ ὠραιότατα συστήματα, ὅσα ἢ πλέον ὑψηλὴ φιλοσοφία ἐγέννησεν. Δὲν εἶναι μὲ πομπικὰς φράσεις, ἀλλὰ μ' εὐκόλον καὶ μὲ τῷ λαῷ τὴν γλῶσσαν. Εἶναι ἠθικὰ τῶν παιδῶν ὀηγήματα. Ἀποτείνεται πρὸς τοὺς λυπημένους, πρὸς τοὺς ἀδυνατοὺς, πρὸς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, ἢ ταπεινώσεις, ἢ εὐπλαγχνία, ἢ λήθη ἑαυτοῦ εἶναι αἰ ἀρεταί, διὰ τὰς ἵποίας ὁ Θεὸς κατέβη εἰς τὴν γῆν. Τὸ μεγαλεῖον τῶν πράξεων, τὸ βάθος τῶν παραγγελμάτων δὲν συγκρίνεται μὲ τὴν ἀπλότητα, μὲ τὴν ὁποίαν τὰ ἀναφέρουσιν οἱ Εὐαγγελισταί καὶ αὕτη ἢ θαυμαστὴ ἐναντίωσις εἶναι ἀρκετὴ αὐτῇ μόνῃ νὰ παραστήσῃ τὴν γαληνότητα καὶ μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ.

Β. II Πίστις.

Ἡ Πίστις, ἢ ὁποία εἶναι ἡ πρώτη εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀρετῶν, ἔχει πλειοτέρους ἀποστάτας. Ἡ ἀνθρωπίνη ὑπερηφάνια ἐνοχλεῖται διὰ τὴν ὑπακοήν, τὴν ὁποίαν αὕτη ζητεῖ τὸ λογικὸν ταπεινόνετα μὲ δυσαρέσκεϊαν· διότι θέλει νὰ ἔχη τὴν ὑπεροχὴν, καὶ νὰ ἐκλέγῃ ὅ, τι ἐπιθυμεῖ, καὶ ὅ, τι ἀπορρίπτει. „Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι.“ Ἰδοὺ οἱ λόγοι, διὰ τὴν σοφίαν τῶν ὁποίων ἐκπλήττεται, καὶ σκανδαλίζεται τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Θεὸς τοὺς ἐπρόφερον, ὅχι καταδικάζων τὴν δραστηριότητα, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐχάραξεν εἰς τὸν νοῦν μας. Οὔτε τοῦ νοῦς τὴν περιέργειαν, ἢ ὁποία ἐξετάζει τὰ τῆς φύσεως ἀπόρρητα· ὅχι τὰ χαριτωμένα πνεύματα, τὰ ὅποια στολίζουν

τὴν ὑπαρξιν, καὶ ὑψόνουν καὶ μεγαλόνουν τὰς ψυχὰς
 „Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τοῦ „πνεύματι“ !
 Μακάριος ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ φιλόδοξον λογι-
 κὸν δὲν ὑψώνει τὰς τολμηρὰς καὶ ἀσκέπτους
 κρίσεις του ἀνώτερον ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν τῶν αἰά-
 νων, καὶ ἀπὸ τὴν φρόνησιν τοῦ χρόνου, ὁ ὁποῖος
 δὲν ἀπορρίπτει, ὅ, τι δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταλάβῃ καὶ
 δὲν ἔχει τὴν γελοιώδη ματαιότητα νὰ νομίσῃ τὸν
 νοῦν του μέτρον τοῦ δυνατοῦ ! ὁ κοῦφος ἄνθρωπος,
 ὅταν δὲν καταλαμβάνῃ, εὐθύς λέγει, τοῦτο δὲν
 ὑπάρχει. Ἡ πίστις, ὡς λέγει ὁ Πασκάλ, λέγει
 καλὰ, ὅ, τι δὲν λέγουσιν αἱ αἰσθήσεις, ποτὲ ὅμως
 τὸ ἐναντίον αὕτη εἶναι ἡ ἀνωτέρα ἐκείνων, καὶ ὄχι
 ἐναντία των. Ὁ θρίαμβος τοῦ λόγου εἶναι νὰ
 αἰσθάνεται, ὅταν πρέπη ν' ἀμφιβάλλῃ, καὶ ὅταν
 πρέπη νὰ ὑποτάσσεται ἢ ἀληθινὴ ἐπιστήμη ἠξεύ-
 ρει, ὅτι ἄπειρα πράγματα τὴν ὑπερβαίνουσι τα-
 πεινόνεται, ὅταν ἀκόμη δὲν καταλαμβάνῃ. Ἀλλ'
 ἡ ἡμιμάθεια ἐναντιόνοται εἰς ὅ, τι εὐθύς δὲν κα-
 ταλαμβάνει. Μ' ὅλον τοῦτο, ἔ τί ἄλλο βλέπομεν
 ὀλόγυρά μας, πλὴν ἀδιάβαστα μυστήρια; Τὸ φυτὸν,
 τὸ ὁποῖον βλαστάνει, τὸ πουλίον τὸ ὁποῖον πετᾷ, ὁ
 βραχίον, ὁ ὁποῖος κινεῖται, ἔ δὲν εἶναι τόσαι ἄβυσσοι,
 εἰς τὴν ὁποίαν πνίγεται τὸ λογικόν, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποί-
 αν ἡ ἐπιστήμη δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκβῇ; Ἄς προσέ-
 χωμεν νὰ μὴ μετρῶμεν μὲ τὰ στενά μας συστή-
 ματα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ χωρήσῃ τὸ
 ἀπέραντον διάστημα. Ἄς μὴ πιστεύσωμεν, ὅτι μὲ
 τὰ ὀλίγα, ἀδύνατα, καὶ περιορισμένα μας αἰσθη-
 τήρια, ἠμποροῦμεν νὰ μάθωμεν τὰς δυνατὰς τῶν
 ὄντων συνθέσεις, καὶ ἄς ἀποδώσωμεν τοῦλάχιστον

εἰς τὸν Δημιουργὸν τοῦ παντός, ὃ, τι δὲν τολμῶμεν
ν' ἀρνηθῶμεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὀλίγην προσοχὴν
καὶ μελέτην.

Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἔχει καὶ ἄλλο τὶ παρὰ
τὴν ἀδυναμίαν του, τὸ ὁποῖον τὸν κάμνει νὰ τα-
πεινόνεται. Αὕτη εἶναι ἡ παιδαριώδης τοῦ εὐπιστία
καὶ τὰ δυνατὰ πνεύματα συχνὰ εἶναι ὀλιγώτερον
μακρὰν ἀπὸ τὴν δεισιδαιμονίαν, παρὰ οἱ ἄλλοι.
Ὁποῖος δὲν πιστεύει εἰς τὰς ἐκ Θεοῦ ἀποκαλύψεις,
ἔχει τελείαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ
τυφλοῦ αὐτομάτου· πιστεύει ὅλα τὰ ψεύματα
τῶν ἰδίων παθῶν, καὶ ὅλας τὰς μαρτίας τῶν συ-
στημάτων του· πιστεύει τὰ ὄνειρατα, καὶ τὰς ἀν-
τιφάσεις, εἰς τὰς ὁποίας πίπτει, διὰ νὰ μὴ πι-
στεύῃ, καὶ νὰ μὴ κλίνη τὸν αὐχένα ἔμπροσθεν
τῶν μυστηρίων, τῶν ὁποίων τὸ κῦρος τὸν στενοχω-
ρεῖ, καὶ τὸν ἐκπλήττει. Ὅλοι οἱ μεγαλοφρεῖς ἀν-
δρες, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἡ τιμὴ τῆς ἀνθρωπότητος,
ἐκλιναν μὲ σέβας τὸν αὐχένα πρὸς τὸ κῦρος τῆς
Θρησκείας. Καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζαν τὸν νοῦν των,
ἤξευραν, ὅτι εἶναι περιορισμένος.

Εἶσαι σωσμένος, ἡ πίστις σὲ ἰάτρευσεν. Ἰδοὺ
λόγοι, τοὺς ὁποίους μᾶς δείχνει τὸ Εὐαγγέλιον
ἀκατάπαυστα μὲ τὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Ἡ Πίστις δὲν εὐρίσκεται, χωρὶς τὴν ἀγάπην, ἡ
ὁποία θερμαίνει καὶ ζωοποιεῖ· ἡ πειθὴ τοῦ νοῦς συ-
νοδεύει τὴν τῆς καρδίας πειθὴν, ὅταν βαθέως κινήθῃ.
Πρέπει μ' ἐλευθερίαν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν ἡ ὀλίγη
εἰλικρίνεια τῶν ἡμετέρων ἐξετάσεων μᾶς ἐμποδίζει
πολλάκις ἀπὸ τὸ νὰ πιστεύωμεν.

Ἱστορία τῶν Ἑθνῶν.

Ῥωμαϊκὴ Ἱστορία.

Οἱ δύο ἀρχηγοὶ εἶχαν συνάξει ὅλας τῶν τὰς δυνάμεις, καὶ τὰ στρατεύματά τῶν ἦσαν ἀντικρὺ ἀλλήλων. Ὁ Καῖσαρ ἐκτυποῦσεν ἀκατάπαυστα, καὶ ὁ Πομπήϊος ἀνέβαλλε τὸν καιρὸν, διὰ τὰ κουράσιον τὸν ἐχθρὸν μὲ τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἠναγκάσθη ν' ἀλλάξῃ τὸ σχέδιόν του, καὶ ὑπῆγεν εἰς Φάρσαλα τῆς Θεσσαλίας, διὰ τὰ πολέμησεν μὲ νέα στρατεύματα, τὰ ὅποια σχεδὸν πάντοτε ἐνικούσαν. Ἦσαν πλείότεροι ἀπὸ τριακοσίας χιλιάδας ἄνθρωποι εἰς τὰ δύο μέρη, χωρὶς τὰ λογαριάσωμεν τὰς βοηθείας τῶν συμμάχων. Ὁ Πομπήϊος, μὲ τὸ ἀναρίθμητον ἵππικόν, ἐνόμιζεν, ὅτι εὐκόλα θέλει περικυκλώσῃ τὸ στρατεύμα τοῦ Καίσαρος, ὅμως ἐπερικυκλώθη αὐτός. Ἀφοῦ ἐπολέμησαν καὶ τὰ δύο μέρη μὲ ἴσον κέρδος, ἐπρόσταξε τὸ ἵππικὸν νὰ πέσῃ ὀγλήγορα ἐπάνω εἰς τὴν ἀντικρὺ πτέρυγα, ὅμως ἐχαλάσθησαν. Καὶ ἀκολούθως, καὶ τὸ πεζόν. Ὁθεν ὅλοι αἱ τάξεις ἐταράχθησαν καὶ μάλιστα διὰ τὸ πλῆθος. Ὁ Καῖσαρ περιερχόμενος εἰς τὰς τάξεις, ἐφώναξε „στρατιῶται! κτυπάτε εἰς τὸ πρόσωπον“ ἔπειτα μὲ ὑπόκρισιν ἔλεγεν „εὐσπλαγχνίσθητε τοὺς πολίτας.“

Ὁ Καῖσαρ θριαμβεύει, καὶ ὁ Πομπήϊος φεύγει, καὶ ἀποθνήσκει, δολοφονηθεὶς εἰς τὰ παραθαλάσσια τοῦ Πηλουσίου, διὰ προσταγῆς τοῦ Πτολεμαίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Κάτων δὲν εὗρέθη εἰς τὴν μάχην· ἀλλ' ὅταν ἤκουσε τὸν χα-

λασμόν τῆς Φατρίας του, ἐνηγκαλίσθη, καὶ ἔστειλε μακρὰν τὸν υἱὸν του καὶ τοὺς φίλους του. Τὴν νύκτα ἐπάνω εἰς τὸν κράββατόν του, ἐδιάβαζε τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, εἶτα ἐκοιμήθη ὀλίγον· ἀφοῦ ἐξύπνησεν, ἐπῆρε τὸ σπαθίον του, καὶ τὸ ἔχωσεν εἰς τὴν κοιλίαν του, καὶ ἀπέθανεν· ὅθεν ὁ Καῖσαρ ἐλευθερώθη ἀπὸ τὸ μέγα στήριγμα τῆς ἐλευθερίας.

708. — Ὁ Καῖσαρ ἠφάνισε καὶ τὴν λοιπὴν Φατρίαν τοῦ Πομπηίου, καὶ οὕτως ἔβαλε κάτω τὰ ὅπλα ἀπὸ τὴν κοινὴν εὐγνωμοσύνην ἔλαβε πᾶν εἶδος τιμῆς καὶ δόξης· ἐστήθη εἰς τὴν γερουσίαν εἶδος θρόνου, ἠνομάσθη πατὴρ τῆς πατρίδος, καὶ δικτάτωρ διὰ βίης. Ὁ Βρούτος, ὁ Κάσσιος, καὶ ἄλλοι πατρίκιοι ἔπεσαν ἐπάνω του, εἰς τὴν Γερουσίαν καὶ τὸν ἐφόνευσαν μετὰ τέσσαρας χρόνους τῆς εἰς τὰ Φάρσαλα μάχης.

710. — Ὁ Ἀντώνιος, Λέπιδος, καὶ Ὀκτάβιος, ὅστις μετωνομάσθη ὕστερον Αὐγουστος, ἐσύζησαν τριανδρίαν, μὲ πρόφασιν νὰ ἐκδικήσωσι τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος, ἢ μάλιστα, διὰ τὴν ἀρπάσωσι τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν. Δύο μάχαις ἐπολέμησαν μετὰ τοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς δημοκρατίας· ὁ Ὀκτάβιος καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐνίκησαν κατὰ κράτος τὸν Βρούτον, καὶ Κάσσιον, οἱ ὅποιοι ἀφ' ἑαυτῶν ἐθανατώθησαν.

712. — Ὁ Αὐγουστος καὶ ὁ Ἀντώνιος, ἀφοῦ ἀπετίναξαν τὸν ἀδύνατον Λέπιδον, ἐμοίρασαν τὴν ἀξίαν συναλλήλως. Ἀλλ' ὁ Αὐγουστος, ὡς ἐπιτηδείτερος, ἔλαβε τὰ πρωτεῖα. Ἐναυμαχῆσαν οἱ δύο εἰς τὸ Ἀκτιον, ὅπου νικάται ὁ Ἀντώνιος, καὶ

Φονεύεται ἀφ' ἑαυτοῦ· ὁ Λύγουστος γίνεται μονάρχης.

Μυθολογία.

Ὁ Μινώταυρος ἦτον τέρας, τὸ ἥμισυ ἀνθρώπος, καὶ τὸ ἥμισυ Ταῦρος· ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν Πασιφάην, γυναῖκα τοῦ Μίνως βασιλέως τῆς Κρήτης. Ὁ Μίνως τὸν ἐφύλαττεν εἰς τὸν Λαβύρινθον, τὸν ὁποῖον ἐπίτηδες κατεσκεύασεν ὁ Δαίδαλος. Ὁ Μινώταυρος ἐτρέφετο μὲ ἀνθρώπινον κρέας. Οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν εἰς χρέος νὰ πέμπωσι κάθε χρόνον ἑπτὰ νέους μὲ λαχρὸν πρὸς τροφήν τοῦ Μινωταύρου. Εἰς τοῦτο τοὺς ὑποχρέωσεν ὁ Μίνως, ἀφοῦ τοὺς ἐνίκησεν εἰς μάχην, διὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀνδρέγαίου, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνοι ἐφόνευσαν.

Οἱ Ἀθηναῖοι τρεῖς φοραῖς εἶχαν πληρώσει τοῦτον τὸν φόρον, ἀλλ' ὁ Θησεὺς ἀπεφάσισε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Κρήτην. Ἀριάδνη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Μίνως, τὸν ἐβρήθησεν· διότι τὸν ἔδωκεν ἕνα κουβάρι ἀπὸ κλωστήν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν Λαβύρινθον, ἀφοῦ ἐφόνευσεν τὸν Μινώταυρον. Ὁ Θησεὺς ἐπῆρε τὴν Ἀριάδνην, ὅμως ἐφάνη πρὸς αὐτὴν ἀχάριστος· διότι τὴν ἀφῆκεν εἰς τὴν Νάξον· ἀλλ' ὁ Διόνυσος τὴν ἐπαρηγόρησε, καὶ τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα.

Εἰς τὸν Λαβύρινθον εἶχε βαλθῆ πρῶτος ὁ Δαίδαλος μὲ τὸν υἱὸν του Ἰκάρου. Ἀλλ' ὁ Δαίδαλος κατεσκεύασε πτερὰ διὰ τὸν ἑαυτόν του, καὶ διὰ τὸν υἱὸν του, καὶ τὰ ἐκόλλησε μὲ κηρίον, καὶ οὕτως ἐπέταξαν καὶ οἱ δύο παρήγγειλεν ὅμως τὸν

υῖόν του μήτε χαμηλὰ νὰ πετᾷ, διὰ νὰ μὴ ξη-
ρανθῆ τὸ κηρίον, μήτε ὑψηλὰ, διὰ νὰ μὴν ἀναλυ-
θῆ. Ἀλλ' ὁ νέος Ἰκάρου ἠθέλησε νὰ πετάξῃ ὑψη-
λὰ, καὶ πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπνίγη, ὅπου
τὴν σήμερον λέγεται Ἰκάριον Πέλαγος.

Ὅταν ὁ Θησεύς ἀναχωροῦσεν ἀπὸ τὰς Ἀθή-
νας, ἔβαλεν εἰς τὸ πλοῖον του μαῦρα πανία, καὶ
ὑπεσχέθη εἰς τὸν πατέρα του Αἰγεία, ὅταν ἐπι-
στραφῆ νικητῆς, τὸ πλοῖον θέλει ἔχει ἄσπρα πα-
νία· ἀλλ' ἡ χαρὰ του τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ
τὴν ὑπόσχεσιν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ πατὴρ εἶδε μαῦρα
πανία εἰς τὸ πλοῖον, ἐνόμισεν, ὅτι ἐφονεύθη ὁ υἱός
του· ὅθεν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπνίγη,
καὶ ἐκ τούτου ὠνομάσθη Αἰγαῖον πέλαγος.

Ὁ Πειρίθους, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, φθα-
νήσας τὰς ἐπιτυχίας τοῦ Θησεῦς, ἦλθε μὲ στρα-
τευμα, διὰ νὰ λεηλατήσῃ τοὺς τόπους του, καὶ τὸν
ἐκάλεσεν εἰς μονομαχίαν. Ὅταν παρεστάθησαν καὶ
οἱ δύο, ἡ καρδία των μετεβλήθη, καὶ ἀγκαλιά-
σθησαν, ἀντὶ νὰ πολεμήσωσι, καὶ ὤμοσαν παντς-
τεινὴν φιλίαν. Ὁ Πειρίθους ἐπαρραπονέθη ἀπὸ τοὺς
Κενταύρους, οἱ ὅποιοι ἐφόνευσαν πολλοὺς ὑπηκούς
του τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του μὲ τὴν Ἰπποδά-
μειαν. Οἱ Κένταυροι ἦσαν ἐπιτήδριοι ἵππεῖς· ὅθεν
ἐμυθολογήθη, ὅτι ἦσαν τὸ ἥμισυ ἄνθρωποι, καὶ
τὸ ἥμισυ ἵπποι· οἱ δύο ἦρωες τοὺς ἐκτύπησαν, καὶ
τοὺς ἐνίκησαν· ἔβαλαν ἔπειτα σκόπον ἢ ἀρπάσωσι
τὴν Περσεφόνην· ὅθεν κατέβησαν εἰς τὴν Ἄδην,
ἀλλὰ τὸν μὲν Πειρίθουν τὸν ἔφαγεν ὁ Κέρβερος,
τὸν δὲ Θησεῖα τὸν ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς.

Ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Θησεύς ἐπολέμησαν ἐναντὶ

τίον τῶν Ἀμαζόνων· καὶ ὁ Θησεὺς ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν βασιλίτισσάν των Ἰππολύτην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν υἱόν, καὶ τὸν ὠνόμασε Ἰππόλυτον. Ἡ Φαίδρα, θυγάτηρ τοῦ Μίνως, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ἔπειτα ὁ Θησεὺς, ἠγάπησε τὸν Ἰππόλυτον· ἀλλ' ὁ φρένιμος νεός, καταγινόμενος διόλου εἰς τὴν σπουδὴν, καὶ εἰς τὸ κυνήγιον, δὲν συγκατένευεν εἰς τὰ θελήματατά της. Ἡ Φαίδρα λοιπὸν τὸν ἐσυκοφάντησεν εἰς τὸν Θησέα· ὁ πατὴρ τὸν ἐδίωξε, καὶ ἐπεκαλέσθη πρὸς ἐκδίκησιν τὸν Ποσειδῶνα· ὁ Ποσειδῶν ἔστειλεν ἕνα τέρας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξιππάσθησαν οἱ ἵπποι τοῦ Ἰππολύτου, καὶ τὸν ἐξέριψαν κάτω, καὶ οὕτως ἀπέθανεν.

Ἀλλ' ὁ Ἀσκληπιὸς ἀνέστησε τὸν Ἰππόλυτον. Ἡ Φαίδρα ἐλεγχομένη ἀπὸ τὴν συνείδησίν της, ἐκρεμάσθη. Καὶ οἱ ὑπήκοοι τοῦ Θησέως ἐπαναστατήσαντες, τὸν ἐδίωξαν ἀπὸ τὸν θρόνον. Ὁ Θησεὺς ὑπῆγεν εἰς τὴν Σκύρον, διὰ τὴν ζήσιν εἰς τὸ ἐξῆς εἰς ἠσυχίαν· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς Λυκομήδης φθονήσας τὴν δόξαν του τὸν ἐκρέμνισεν ἀπὸ ἕνα βράχον· οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν διορθώσασιν τὸ σφάλμα των, ἔστησαν εἰς τιμὴν του βωμόν.

Ὁ Βελλερεφόντης ἦτον υἱὸς τοῦ Γλαύκου, βασιλέως τῆς Κορίνθου· πρῶτος ἔδειξε τὸν χαλινὸν διὰ τοὺς ἵππους. Ἐπειδὴ ἐφόνευσεν τὸν ἀδελφόν του εἰς τὸ κυνήγιον, ἔφυγε πρὸς τὸν Προῖτον, βασιλέα τοῦ Ἀργους. Καὶ ἐπειδὴ τὸν ἠγάπησεν ἡ βασίλισσα, καὶ αὐτὸς ὡς ἐνάρετος καὶ σώφρων, δὲν συγκατένευσεν εἰς τὰ θελήματατά της, ἐκείνη τὸν ἐσυκοφάντησεν εἰς τὸν Προῖτον. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς, διὰ τὴν

μὴ παραβῆ τῆς φιλοξενίας τοὺς νόμους, τὸν ἔπεμψεν εἰς τὴν Λυκίαν μὲ γράμματα πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλέα καὶ πενθερόν του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐδιηγεῖτο τὸ ἔγκλημα τοῦ Βελλεροφόντου, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν. Καὶ ἐκτούτου ἡ παροιμία „Βελλεροφόντεια γράμματα“ δι' ἐκεῖνον, ὅστις φέρει κατ' ἑαυτοῦ γράμματα πρὸς ἄλλον. Ὁ βασιλεὺς τὸν ὑπεδέχθη μὲ φιλοφροσύνην καὶ τὴν δεκάτην ἡμέραν, ἀφοῦ ἐδιάβασε τὰ γράμματα, δὲν ἠθέλησε νὰ μολύνῃ τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ τὸν ἔστειλε μὲ ὀλίγους, διὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Σολύμους. Ὁ Βελλεροφόντης ἔστράφη νικητὴς· τὸν ἐξέθεσεν ἔπειτα καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς κινδύνους.

Εἰς τὴν Λυκίαν ἦτον ἡ Χίμαιρα, ἡγουν τέρας, μὲ κεφαλὴν λέοντος, μὲ οὐρὰν δράκοντος, καὶ τὸ σῶμα ἦτον αἰγίδας, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα ἐξερνοῦσε φλόγας. Ὁ Ποσειδῶν ἔδωκε τὸν ἵππον Πήγασον εἰς τὸν Βελλεροφόντην, καὶ μὲ αὐτὸν ὑπῆγε καὶ ἐφόνευσε τὴν χίμαιραν· τότε ὁ βασιλεὺς Γοβάλτης ἐγνώρισεν, ὅτι οἱ θεοὶ τὸν φυλάττουσι, καὶ ὅτι ἦτον ἀθάωτος. Ὁ θεὸς τὸν ἔδωκε τὴν δευτέραν του θυγατέρα, καὶ τὸν ἐκήρυξε διάδοχον. Ἡ δὲ γυνὴ τοῦ Προΐτου, μὴν ὑποφέρουσα τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως, ἐφαρμακεύθη.